

גילה צירינג

גילה נולדה בשנת 1941 לשמואל ואג'ה צירינג (בת 79 בלכתה).

שמואל ואחיו אליעזר (לוזר) עלו לארץ בעקבות אחותם הדסה, שנשאה לאליהו שליין והקימו את ביתם במשק 59 בנהלל.

שמואל ולוזר התקבלו בנהלל כעובדי ציבור. לוזר כאינסטלטור, ושמואל כעובד פלחה ואח"כ כאחראי ריסוסים.

גילה היתה בת יחידה, יפה, מטופחת ומפונקת.

למדה ביסודי, בתיכון- בביה"ס החקלאי, ואח"כ סיימה את סמינר המורים בנהלל.

עבדה כמורה מספר שנים, אבל משיכתה היתה לציור, שהתחילה כבר מגיל צעיר.

עבדה כ-15 שנים בבית אבות משען בעפולה, כרכזת אומנות.

בשנים הראשונות גילה ציירה בעיקר פורטרטים וציורי דומם. לאחר שהוריה נפטרו, התמקדה יותר בציורי נוף, בעיקר של נהלל.

היתה יושבת באיזו פינה בנהלל, עם לוח וצבעים, ומציירת במשך שעות.

בזוגיות לא צלחה. היתה נשואה פעמיים והתגרשה. אך בציור הצליחה מאוד, והיתה ממש ציירת רצינית.

יזרעאלה בלוך, שכנתה, סיפרה לי, שהן היו ממש בידידות. לא פעם היא לקחה אותה לראות

תערוכות שונות וגם עזרה לה בתערוכות שלה, בהן מכרה לא מעט מציוריה.

גילה היתה מאוד נדיבה וחילקה מציוריה לרבים במשפחה, למוסדות בנהלל- למרפאה, למועדון

הותיקים, וגם לחברים טובים.

לפני שבע שנים, היה לה כבר קשה להחזיק את הבית ולהיות בודדה ובעזרת המשפחה,

והרווחה, הצלחנו להשפיע עליה לעבור לבית-עיינות ברמת דוד.

שלומית ואני, הרבינו לבקר אותה ושם היא פרחה.

תמיד מטופחת, מרוצה ושמחה. מתעניינת ויודעת על כל מה שנעשה בארץ, ובעולם,

ובעיקר בנהלל, שמאוד אהבה והיתה קשורה אליה בנפשה.

לאורך כל השנים, התגאתה בציוריה ולא הפסיקה לצייר יום, יום.

כל קירות בית עיינות מלאים בציוריה. מאוד העריכו אותה שם והיא התחברה אל כולם.

כל הכבוד לבית שדאג לה תמיד, לצבעים ולבדים, כדי שתוכל להגשים את עצמה.

גילה נפטרה בפתאומיות, אבל לפחות ללא סבל או ייסורים – "במות נשיקה" – כמו שאומרים.

נזכור אותך גילה, כאישה חכמה, חברותית, ובעיקר כציירת מוכשרת.

יהיה זכרך ברוך

רותי שליין

